

charles bukowski

[Hollywood]

argo

charles bukowski

[Hollywood]

argo

Ukázka elektronické knihy

[přeložil Ladislav Šenkyřík]

© Argo, 2014
Copyright © 1989 by Charles Bukowski
Translation © Ladislav Šenkyřík, 1992, 2014

ISBN 978-80-257-1155-2 (váz.)
ISBN 978-80-257-1223-8 (e-kniha)

Barbetu Schroederovi

Toto dílo je zcela vymyšleno a jakákoli podobnost
mezi postavami románu a osobami žijícími či mrtvými
je čistě náhodná atd.

[1.]

O pár dnů později volal Pinchot. Říkal, že by rád hnul se scénářem. Nemohli bychom za ním zajít?

Tak jsme si nechali vysvětlit cestu a jeli broukem směrem na Marina del Rey. Podivný kus země.

Náhle jsme byli dole u přístavu a míjeli jsme lodě. Většinou to byly plachetnice, na jejichž palubách se potloukali lidé. Měli na sobě speciální námořní oblečení, čapky, tmavé brýle proti slunci. Většině z nich se očividně podařilo uniknout každodenní dřině. Nikdy tu dřinu nepoznali a nikdy ji taky nepoznají. Taková je odměna Vyvolených v zemi svobody. Podle oblečení mi připadali jako blbci. Já jsem pro ně byl samozřejmě vzduch.

Odbočili jsme od doků doprava a projížděli ulicemi podivných jmen a seřazenými podle abecedy. Objevili jsme tu naši, odbočili doleva, našli jsme číslo domu a zahnuli na příjezdovou cestu. Písek pláže dosahoval až k nám a oceán byl dost blízko, aby se na něj dalo dohlédnout, a dost daleko, abychom nebyli v nebezpečí. Písek se zdál čistší než jiný písek a voda vypadala modřejší a vánek byl příjemnější.

„Podívej," řekl jsem Sarah, „právě jsme se vylodili na nejzazší výspě smrti. Má duše z toho blije."

„Přestaneš se už starat o tu svou dušičku?" odvětila Sarah.

Brouka nebylo třeba zamykat. Jsem jediný, kdo ho umí nastartovat.

Stáli jsme u dveří. Zaklepal jsem.

Otevřely se a za nimi stál takový vysoký štíhlý týpek, ze kterého přímo vyzařovalo *umění.* Zjevně byl přímo *zrozen,* aby *tvořil*, tvořil velké věci, naprosto neomezeně, nikdy neobtěžován takovými podružnostmi, jako je bolení zubů, pochybnostmi o sobě samém nebo mizernou smůlou. Byl to jeden z těch, co *vypadají* jako géniové. Já vypadám tak na umývače nádobí, takže tihle týpci mě vždycky trochu srali.

„Jsme tady pro to špinavý prádlo," řekl jsem.

„Nevšímejte si ho," vložila se do toho Sarah, „pozval nás Pinchot."

„Tak to jo," pravil ten pán, „jen *pojďte* dál..."

Vešli jsme za ním a za jeho králičím obličejem. Na speciálně vybraném místě se pak zastavil, byl okouzlující, a přes levé rameno pronesl vkusný proslov, jako by mu naslouchal celý svět:

„Jdu si teď dát svou VOD-KU!"

A zmizel do kuchyně.

„Jon se o něm jednou večer zmínil," poznamenala Sarah. „Je to Paul Renoir. Píše opery a taky se zabývá žánrem, kterému se říká operní kinematografie. Je to strašně avantgardní."

„Možná je to skvělej člověk, ale nechci, aby mi lezl do řiti."

„Přestaň být, prosím tě, tak defenzivní! Tobě se přece nikdo nevyrovná!"

„Já vím. To je jejich problém."

„Tvoje největší síla je v tom," dodala Sarah, „že se úplně všeho bojíš."

„Tohle kdyby tak napadlo mě."

Paul se vrátil s panákem. Vypadal dobře. Dokonce v něm měl kolečko citrónu a míchal ho skleněnou tyčinkou. Koktejl. Opravdová třída.

„Paule," zeptal jsem se, „je tam ještě něco k pití?"

„Sakra, pardon," řekl, „prosím vás, *poslužte si* sami!"

Dorazil jsem do kuchyně v těsném závěsu za Sarah. Všude se tam povalovaly láhve. Zatímco jsme se rozhodovali, rubnul jsem jedno pivo.

„Tvrdýmu se radši vyhneme," navrhl můj anděl strážný. „Víš, jak vypadáš, když piješ tvrdý."

„Dobrá. Zůstaňme u vína."

Našel jsem vývrtku a vzal dobře vypadající láhev červeného.

Oba jsme si pořádně přihnuli. Dolili jsme si a vyšli jsme z kuchyně. Jeden čas jsem o sobě a o Sarah mluvíval jako o Zeldě a Scottovi, ale ji to štvalo, protože se jí nelíbilo, jak Zelda skončila. A mně se zase nelíbilo, co Scott psal. Takže jsme svůj smysl pro humor přestali dávat na odiv.

Paul Renoir stál u obrovského okna a sledoval panoráma Pacifiku.

„Jon má zpoždění," pravil k oknu a oceánu, „ale říkal, abych vám vyřídil, že hned přijde a abyste na něho laskavě počkali."

„Fajn, kámo..."

Se Sarah jsme si ke svým skleničkám sedli. Dívali jsme se do králičího obličeje. Ten se díval na oceán. Zdálo se, že je zamyšlený.

„Chinaski," pravil, „většinu vašich věcí jsem četl. Je to teda pěknej úlet. Jste moc dobrej..."

„Děkuju. Víme ale, kdo je opravdu nejlepší. Vy jste nejlepší."

„No jo," odtušil a dál se díval na moře, „to je od vás moc, moc pěkný, že... že si to uvědomujete..."

Dveře se otevřely a bez zaklepání vešla mladá dívka s dlouhými černými vlasy. Hledíme na ni a ona se natáhne po celý délce na opěradlo pohovky jako kočka.

„Já jsem Popppy," řekne, „se čtyřma ‚p'."

Měl jsem recidivu: „My jsme Scott a Zelda."

„Nech si ty žvásty!" zavrčela Sarah.

Sdělil jsem naše pravá jména.

Paul se otočil od moře:

„Popppy je jedním ze sponzorů vašeho scénáře."

„Nenapsal jsem ani řádku," řekl jsem.

„*Však napíšete...*"

„Nalila bys mi ještě?" podíval jsem se na Sarah a nastavil prázdnou sklenici.

Sarah je hodná holka. Zmizela i se sklenicí. Věděla, že kdybych tam šel já, načal bych všemožný flašky a pak bych začal být po svém způsobu protivný.

Později jsem se dozvěděl, že Popppy se taky říkalo „Brazilská princezna". A pro začátek vložila deset papírů. Ne moc. Ale zaplatilo to kousek nájmu a něco pití.

Princezna mě pozorovala ze své kočičí pozice na opěradle pohovky.

„Čtu vaše věci. Jste moc zábavnej."

„Děkuju."

Ukázka elektronické knihy

Pak jsem se podíval na Paula: „Slyšels to, kámo? Jsem zábavnej!“

„Zaujímáte,“ prohlásil, „*jisté* místo…“

Zmizel znova do kuchyně a potkal se se Sarah, která se vracela s našimi naplněnými sklenicemi. Posadila se vedle mě a já si loknul.

V té chvíli mě napadlo, že bych mohl blafovat se scénářem a pár měsíců posedávat a popíjet v Marina del Rey. Než jsem si tu myšlenku stačil vychutnat, dveře se prudce rozletěly a byl tu Jon Pinchot.

„Á, vy už jste tady!“

„No jo,“ odtušil jsem.

„Myslím, že mám sponzora! Teď už to musíš jenom napsat.“

„To může trvat pár měsíců.“

„No jistě…“

Vrátil se Paul. Pro Princeznu přinesl podivně vyhlížející růžový nápoj.

Pinchot zmizel v kuchyni, aby si taky něco nalil.

Bylo to první z mnoha setkání, která se později rozvinula v sérii těžkých pařeb, zvláště z mé strany. Říkal jsem si, že to potřebuju, abych si posílil sebedůvěru, jelikož mě ve skutečnosti zajímaly jen básně a povídky. Psát scénář mi připadalo jako naprosto idiotská záležitost. Ale do téhle absurdní pasti už nachytali lepší lidi než mě.

Jon Pinchot vyšel s pitím a posadil se.

Byl z toho dlouhý večer. Povídali jsme a povídali, nebyl jsem si jistý o čem. Nakonec jsme toho já i Sarah vypili příliš mnoho na to, abychom dokázali jet zpátky. Laskavě nám nabídli ložnici.

Právě v téhle ložnici, kde jsme dopíjeli poslední dobré červené víno, se mě Sarah zeptala: „Napíšeš ten scénář?“

„V žádným případě,“ odpověděl jsem.

[2.]

Další telefonát od Jona Pinchota přišel za tři nebo snad čtyři dny. Znal se s Dannym Serverem, mladým producentem a režisérem, který měl kdesi ve Venice hotový filmový studio. Danny nám měl zapůjčit projekční místnost, abychom se mohli podívat na Pinchotův dokument *Usměvavá bestie* o jakémsi černošském panovníkovi, který si s krvavým gustem dělal všechno po svém. Měli jsme se napřed sejít u Pinchota na pár drinků. A tak jsme se znova ocitli v Jachtařské ulici...

Dveře otevřel Jon a my šli se Sarah dál. Jon nebyl sám. Stál vedle něho nějaký chlápek. Na hlavě měl podivný vlasy: vypadaly jako bílý i blond zároveň. Obličej měl zarůžovělý, až trochu do ruda. Oči byly bláznivě kulatý a modrý, strašně kulatý a strašně modrý. Vypadal jako školák, co se chystá províst nějakou příšernou lotrovinu. Měl jsem časem zjistit, že ho tento pohled nikdy neopouští. Byl na první pohled k pomilování.

„Tohle je François Racine," řekl Jon. „Hraje ve spoustě mých filmů, i v některých jiných."

„A v těch jiných mě *platí*..." Uklonil se: „Těší mě, že vás poznávám."

Jon šel pro pití.

„Omluvte mě, prosím," řekl François, „hned budu hotov."

Na stole ležela malá ruleta s elektrickým kolem, který se spouštělo zmáčknutím knoflíku. François měl před sebou hromádky žetonů a dlouhý pás papíru plný výpočtů. Byla tam i podložka na sázení. Rozmístil žetony, zmáčkl tlačítko a řekl: „Tohle je dáma mýho srdce s roztočenou hlavou. Jsem zamilovaný."

Jon přišel s pitím.

„Pokud François zrovna nehraje hazard, tak obvykle trénuje nebo o něm aspoň přemýšlí."

Kolo se zastavilo a François shrábl výhru.

„Studoval jsem permutace čísel, která padají, a mám to," prohlásil François. „Takže je jedno, co padne, protože já to uhodnu a vyhrávám."

„A jeho systém funguje," pravil Jon, „jenže když jde do kasina, nehraje vždycky podle systému."

„Často mě přemůže touha po smrti," vysvětloval François.

„Hank taky hraje," ozvala se Sarah. „Sází na koníčky. Chodí na všechny dostihy."

François se na mě podíval: „Aha, koníčci! Vyhráváte?"

„Rád si myslím, že ano..."

„Tak to někdy půjdeme spolu!"

„Jasně."

François se vrátil ke své ruletě a my se posadili ke svým skleničkám.

„Vyhrál už statisíce, a zase o ně přišel," pověděl nám Jon. „Hercem chce být jedině ve chvílích, kdy je úplně na dně."

„To dává smysl," přikývl jsem.

„Mimochodem," řekl Jon, „mluvil jsem s producentem Haroldem Pheasantem a velmi ho ten scénář zajímá. Je připravený film sponzorovat."

„Harold Pheasant!" vykřikla Sarah. „Slyšela jsem o něm. Je to jeden z největších producentů v oboru."

„To je pravda," přitakal Jon.

„Jenže já žádnej scénář *nenapsal*," kontroval jsem.

„To je jedno. On tvoje psaní zná. Jde do toho."

„To zní neuvěřitelně."

„Často pracuje tímhle způsobem – a vydělává velký prachy."

Jon odešel pro další láhev.

„Možná bys *měl* napsat nějaký scénář," navrhla Sarah.

„Vem si, co to udělalo s Francisem Scottem Fitzgeraldem."

„Ty nejsi Fitzgerald."

„To ne, ten nechal pití. A to ho zabilo."

François pořád roztáčel svou malou ruletu. Jon přišel s lahví.

„Dáme si ještě jednu a budeme muset jít."

„Dobrá," řekl jsem.

„Poslyš, François, jdeš s námi?" zeptal se Jon.

„Ne, ne, omluvte mě, prosím, musím si ještě něco prostudovat..."

[3.]

Byl to pěkný promítací sál. Po jedné straně se táhl docela prostorný bar i s barmanem. Projekční sál měl dokonce vlastního promítače. Danny Server tam nebyl.

U baru sedělo sedm osm lidí. Neznal jsem z nich vůbec nikoho. Přesedlal jsem na velký vodky a Sarah pila cosi fialového či zelenýho nebo snad zelenofialovýho. Jon byl mimo, chystali s promítačem film.

Z konce barového pultu na mě zíral jeden chlápek. Donekonečna.

Po chvíli jsem se na něho zadíval.

„Co to má znamenat?“ zeptal jsem se.

Chvíli byl zticha, napil se a ohlédl se:

„Červenám se až k nehtům na nohách, když vám to mám říct, ale já... točím filmy.“

Měl jsem se dozvědět, že to je Wenner Zergog, významný německý filmový tvůrce. Byl tak trochu blázen, mimoň, jak se říká, který ve vlastním životě i v životech jiných lidí vždycky volil vyšinutý možnosti.

„Měl byste dělat něco, co má cenu,“ řekl jsem mu.

„Já vím,“ odpověděl, „jenže nic jinýho neumím.“

Pak se objevil Jon.

„Pojďte, budeme začínat...“

Následovali jsme ho se Sarah do projekční místnosti. Někteří od baru, včetně Wennera a jeho společnice, šli s námi. Usadili jsme se a Jon nám povídá: „Ten u baru, to byl Wenner Zergog. Minulý týden po sobě se ženou stříleli z revolveru, vystříleli plnej zásobník, ale nic netrefili...“

„Doufám, že ve filmech má lepší mušku...“

„To ano.“

Sál potemněl a na plátně se objevila *Usměvavá bestie.*

* * *

Lido Mamin byl mohutný muž, co se týče postavy i ambicí, ale jeho země byla malá a chudá. S velkými zeměmi to hrál jak s levicí, tak s pravicí, s oběma frakcemi vyjednával a dohadoval se o peníze, o jídlo i o zbraně. Ve skutečnosti to byl ale *on*, kdo chtěl vládnout světu. Byl to zkrátka kurevskej parchant s nádherným smyslem pro humor. Dospěl k závěru, že veškerý život, kromě jeho vlastního, nemá cenu. Kdokoli sebeméně podezřelý byl v jeho zemi rychle zavražděn a vhozen do řeky. Po řece plulo tolik mrtvol, že se krokodýli nadmuli a nemohli dál žrát.

Lido Mamin miloval filmovou kameru. Pinchot přiměl Lida Mamina uspořádat pro kameru zasedání státní rady. Jeho podřízení před ním seděli a třásli se, a Mamin kladl otázky a pronášel politická rozhodnutí. Bez přestání se usmíval a ukazoval velké žluté zuby. Když zrovna nikoho nevraždil nebo nevydával rozkazy, aby někoho zavraždili, tak souložil. Měl tucet nebo kolik žen a dětí víc, než si mohl zapamatovat.

Chvílemi se během zasedání rady přestal usmívat, jeho obličej se stal ztělesněním Boží vůle, mohl a taky dělal úplně cokoli. Cítil strach svých komplicŭ, těšil ho a uměl ho využívat.

Zasedání rady skončilo, aniž byl kdokoli zavražděn.

Potom svolal schůzi všech lékařů z celé země. Shromáždil je v ústřední nemocnici, ve velkém operačním sále, seděli do kruhu nahoře na židlích a Mamin stál dole uprostřed a promlouval k nim.

„Vy jste lékaři, ale nejste nic, pokud já vám neřeknu, že něčím jste. Myslíte si, že něco umíte, ale to je iluze. Jste vycvičeni jen pro jednu úzkou oblast. Nechť je váš výcvik užitečný pro tuto zemi, a ne pro váš prospěch. Žijeme ve světě, kde své schopnosti prokážou jen ti, kteří přežijí. Povím vám, jak zacházet s chirurgickým nářadím i s vlastními životy. Nebuďte, prosím, bláhoví a nevzpěčujte se mým přáním. Nepřeji si, abyste zahodili své vzdělání a svou dovednost. Musíte mít vždy na paměti, že umíte jen to, co vás naučili. Já vím *víc,* než co se lze naučit. Budete vždy konat tak, jak já řeknu, chci, abychom v tomhle měli ÚPLNĚ JASNO. Rozumíte?“

Bylo ticho.

„Je zde, prosím, někdo,“ pokračoval Mamin, „kdo by chtěl oponovat tomu, co jsem právě řekl?“

Další ticho.

Mamin byl loutka, hrůzostrašná loutka, a svým způsobem se vám mohl líbit jeho hrubý a příšerný styl – dokud jste se nemuseli dívat na skutečné vraždy a mučení.

Dále předváděl Lido Mamin pro kameru své letectvo. Až na to, že žádné letectvo neměl. Zatím ne. Měl však letce a uniformy.

„Tohle," pravil Lido Mamin, „je naše letectvo."

První letec běžel po dlouhé řadě prken. Utíkal velmi svižně. Jakmile dosáhl konce ranveje z prken, vyskočil do vzduchu a roztáhl paže. Potom přistál.

Potom běžel další letec. Totéž.

Další letec.

Další.

Museli mít 14 nebo 15 letců. Když skákali, vydal každý z nich tlumený výkřik, a na všech tvářích se objevil smích a veselí. Pokud jste to domysleli, bylo to hrozně podivný: všichni se smáli, jak je to absurdní, ale všichni tomu *věřili*.

Po posledním vzlétnutí a přistání se Mamin obrátil do kamery:

„I když to musí vypadat bláznivě, je to moc důležitý. Na vše, co zatím nemáme ve skutečnosti, jsme už předem připraveni ve svých duších. Jednoho dne budeme mít vlastní letectvo. Prozatím neupadáme do temných nálad nedůvěry. Mnohokrát vám děkuji."

Následovalo několik záběrů z místností určených k mučení. Nikdo v nich nebyl. Ale byly zde výkaly. Řetězy. Krev na stěnách.

„Tohle je místo," komentoval záběry Lido Mamin, „kde zrádci a lháři nakonec začnou mluvit pravdu."

V závěrečné scéně stál Mamin v rozlehlé zahradě obklopen spoustou tělesných strážců, se všemi svými manželkami a všemi svými dětmi. Dívali se tiše do kamery stejně jako tělesná stráž. Manželky se jedna jako druhá usmívaly, některé držely v náručí kojence. Lido Mamin se taky usmíval a ukazoval velké žluté zuby. Vypadal velmi sympaticky, takřka k pomilování.

Poslední záběr patřil řece plné tlustých krokodýlů. Ti jen plavali, silně obézní a apatičtí, lehce kouleli očima, jak kolem nich řeka unášela mrtvá těla. Finis.

Ukázka elektronické knihy

Byl to fascinující dokument a já byl rád, že to mohu Pinchotovi říct.

„Ano," odpověděl, „mám rád podivíny. Proto jsem si taky našel tebe."

„Je mi ctí," pravil jsem, „být na jedné lodi s Lidem Maminem."

„Je to tak," přikývl a pak jsme odjeli zpátky k němu domů.